

LIBRIS

We know
books

KRISTIN HANNAH

Țărături , îndepărtate

Traducere din limba engleză și note
SIMONA SĂSĂRMAN

LITERA

București

Capitolul 1

Seattle, Washington

Totul a început cu al doilea martini.

– Haide, mai bea un pahar, a spus Meghann.

– Nici nu mă gândesc.

Elizabeth nu ținea la băutură; asta se dovedise cu vârf și îndesat în 1976, când era la Universitatea din Washington.

– Nu poți refuza să bei la petrecerea mea de patruzeci și doi de ani. Îți amintești ce tare m-am îmbătat primăvara trecută, când ai împlinit patruzeci și cinci de ani?

Și ce fiasco fusese atunci!

Meghann a sesizat ezitarea și, ca orice avocat bun, a profitat de ea.

– Îl pun pe Johnny să ne ia.

– Ești sigură că Johnny are vârsta legală ca să șofeze?

– Asta doare, să știi. Toți iubiții mei au permis de conducere.

– Și eu, care am crezut că nu ai nici un standard.

– Le mențin cât mai jos cu putință, a spus Meghann ridicând mâna către chelneriță, care s-a grăbit spre masa lor. Mai vrem două pahare de martini. Și adu-ne o farfurie de nachos – cu multă fasole.

Elizabeth nu s-a putut abține să nu zâmbească.

– O să se lase cu nasoale.

Chelnerița s-a întors, a așezat două pahare elegante pe masă și le-a luat pe cele goale.

– Pentru mine, a spus Meghann, ciocnindu-și paharul de cel al lui Elizabeth.

În următoarea oră, conversația s-a învârtit în jurul subiectelor de mult uitate și al vremurilor de mult apuse. Erau prietene de mai bine de douăzeci de ani. În cele două decenii care trecuseră de la terminarea colegiului, viețile lor o luaseră în direcții opuse. Elizabeth se dedicase total rolurilor de mamă și soție; Meghann devenise un avocat de primă clasă specializat în divorțuri, dar prietenia lor rămăsese intactă. De ani de zile, deși Elizabeth se muta împreună cu familia ei din oraș în oraș, țineau legătura prin e-mailuri și telefon. Acum, în sfârșit, locuiau suficient de aproape ca să se poată întâlni la ocazii speciale. Unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult lui Elizabeth era faptul că locuia în Oregon.

Când ajunseseră la al treilea rând de martini, Meghann râdea doar pentru că auzea zgomotul pe care-l făcea casa de marcat.

– Vezi tu bucățica aia bună de iubire aprinsă de colea din colț? a zis Meg, uitându-se pe furiș la băiatul ce părea să fie student, care stătea la fereastră. Cred că e singur.

– Și uite... Nu are aparat dentar. Probabil și l-a scos săptămâna trecută. Este exact genul tău.

Meghann a săpat în grămada de nachos, căutând o bucată cu multă brânză.

– Nu toată lumea e așa de norocoasă încât să se mărite cu iubitul din facultate, puștoaico. În afară de asta, oricum nu am un gen anume. Am avut mai demult. Acum iau ce mă face fericită.

Fericită. Elizabeth a reacționat la cuvânt.

– Mă întreb dacă un mare orgasm din partea sărbătoritei... Birdie? Ce s-a întâmplat?

Elizabeth a împins paharul de martini într-o parte și și-a încrucișat brațele. În ultima vreme devenise poziția ei preferată. Uneori se trezea singură într-o cameră stând cu brațele strânse așa de tare în jurul pieptului încât nu putea nici să inspire. Era ca și cum ar fi încercat să conțină ceva ce voia să evadeze din interiorul ei.

– Birdie?

– Nu-i nimic.

Meghann a coborât vocea.

– Uite. Știu că ceva e în neregulă, Birdie. Sunt prietena ta. Te iubesc. Vorbește-mi!

Ăsta era motivul pentru care Elizabeth nu bea. Într-o asemenea stare precară, tristețea ei ajungea la niște dimensiuni inimaginabile, iar capacul sub care își ținea ascunse emoțiile devenea instabil. S-a uitat la prietena ei cea mai bună care stătea de partea cealaltă a mesei și a știut că trebuia să vorbească. Pur și simplu, nu mai putea să se abțină.

Căsnicia ei se destrăma. Îi era greu și doar să se gândească la asta; să o spună cu voce tare părea aproape imposibil.

Ea și Jack se iubeau, dar era un sentiment construit mai ales din rutină. Pasiunea dispăruse de mult timp. Din ce în ce mai des se simțea ca și cum ar fi fost nesincronizați, ca și cum ar fi dansat pe piese muzicale diferite. El voia să facă sex dimineța, ea voia seara. Calea de mijloc pe care o găsiseră era aceea de a nu face dragoste luni întregi, iar când, în sfârșit, se regăseau, pasiunea era la fel de vlăguită ca și nevoia.

Cu toate acestea, relația lor era în continuare ținta invidiei prietenilor. Toată lumea îi dădea drept exemplu de căsnicie care rezistă. Ea și Jack erau ultimul exponat al unui muzeu care se golea an de an.

Pur și simplu nu putea să articuleze toate aceste lucruri. Cuvintele aveau o putere prea mare. Trebuiau manipulate cu mânuși ignifuge, altfel ar fi ars-o până la os.

– În ultima vreme nu sunt foarte fericită; asta-i tot.

– Ce-ți dorești?

– O să sune aiurea.

– Sunt de jumate beată. Nimic n-o să sune aiurea.

Elizabeth și-a dorit să poată zâmbi, dar inima îi bătea așa de tare încât se simțea amețită.

– Vreau... să fiu cine eram înainte.

– O, iubito! Meghann a oftat din greu. Presupun că n-ai vorbit cu Jack despre asta.

– De fiecare dată când suntem aproape de a vorbi despre ceva ce contează, mă panichez și spun că totul e în regulă. Îmi vine să-mi dau una-n cap cu un ciocan.

– N-aveam idee că ești așa de nefericită.

– Asta-i partea cea mai nasoală. Nu sunt nici nefericită. S-a aplecat înainte, zgâlțâind masa cu coatele. Sunt doar goală.

– Ai patruzeci și cinci de ani, copiii ți-au plecat de acasă, căsnicia ți-e răsuflată și vrei s-o iei de la capăt. Lista mea de clienți e plină de femei ca tine.

– O, Doamne! Nu sunt doar grasă și nefericită, mai sunt și un clișeu.

– Un clișeu este doar ceva ce de obicei e adevărat. Vrei să-l părăsești?

Elizabeth s-a uitat în jos la mâinile ei, la inelul cu diamant pe care-l purtase timp de douăzeci și patru de ani. Se întreba dacă putea să-l dea jos.

– Visez să-l părăsesc, să trăiesc singură.

– Și în aceste visuri ești fericită, independentă și liberă. Și când te trezești ești singură și pierdută din nou.

– Da.

Meghann s-a aplecat în față.

– Uite ce e, Birdie, în biroul meu intră zilnic femei care-mi spun că nu sunt fericite. Scriu cuvintele care le distrug familiile și frâng multe inimi. Și știi ce? Multe dintre ele o sfârșesc dorindu-și să fi încercat mai mult, să fi iubit mai bine. O sfârșesc dându-și la schimb casele, economiile și stilul de viață pentru un job de la nouă la cinci și un teanc de facturi, în timp ce drăguțul de soțior așteaptă preț de zece secunde, după care o ia de nevastă pe chelnerița de la Hooters. Așa că uite un sfat de un milion de dolari de la prietena ta cea mai bună, avocat în divorțuri: dacă te simți goală pe dinăuntru, nu e vina lui Jack și nici măcar nu e problema lui, iar părăsindu-l n-o vei rezolva. Este treaba ta s-o faci pe Elizabeth Shore fericită.

– Nu mai știu cum să fac asta.

– O, pentru numele lui Dumnezeu, Birdie, hai să fim sincere! Erai în multe feluri... talentată, independentă, artistă, intelectuală. În facultate credeam toți că o să fii următoarea Georgia O'Keeffe.

Acum organizezi toate străngerile de fonduri din oraș și-ți decorezi casa. Mi-am luat diploma în Drept în mai puțin timp decât îți ia ție să alegi o stofă pentru canapele.

– Asta nu-i cor...

– Sunt avocat. Nu mă interesează ce e corect. Vocea i s-a îmblânzit. Mai știi și că ți-a fost greu cu munca lui Jack. Știu cât de mult ți-ai dorit un loc în care să prinzi rădăcini.

– Nu știi, a spus Elizabeth. Am locuit în mai mult de zece case de când ne-am căsătorit și în aproape jumătate pe-atâtea orașe. Tu ai locuit toată viața în Seattle. Nu știi cum e să fii veșnic străin într-un oraș, soția cea nouă fără prieteni ai ei sau un CV. La naiba, tu ai început facultatea la șaisprezece ani și tot ai reușit să te integrezi. Știu că am lăsat casa să-mi devină o obsesie, dar asta e din cauză că locul meu e în Echo Beach, Meg. În sfârșit. Pentru prima oară de când eram o copilă, am un cămin. Nu o casă, nu un apartament, nu o locuință închiriată pentru un an sau doi. Un cămin. Și-a dat seama că ajunsese să țipe. Jenată, și-a coborât vocea. Mă simt în siguranță acolo. Nu poți să înțelegi fiindcă nu ți-a fost niciodată frică.

Meghann a părut să se gândească la asta, apoi a spus:

– Bine, lasă casa. Ce zici de asta: nu-mi aduc aminte când a fost ultima dată când te-am văzut pictând.

Elizabeth s-a retras. Asta era ceva despre care chiar că nu voia să vorbească.

– Am vopsit bucătăria săptămâna trecută.

– Foarte amuzant.

Meghann a tăcut, așteptând un răspuns.

– Nu am avut timp după ce s-au născut copiii.

Expresia lui Meghann era iubitoare, dar hotărâtă.

– Ai timp acum.

Un mod subtil de a-i aminti că fetele erau la facultate acum, că rațiunea de a fi a lui Elizabeth trebuia să se schimbe. Numai o femeie fără copii putea să creadă că e așa ușor s-o iei de la început. Meg nu știa cum e să le dedici douăzeci de ani din viață copiilor,

pentru ca apoi să-i privești plecând. La emisiuni precum *Oprah*, experții spun că asta îți lasă un gol imens în viață. Puțin spus.

Este vorba despre un crater. În locul în care au fost flori, copaci și viață, acum nu mai sunt decât stânci.

Cu toate acestea, trebuia să recunoască faptul că se gândise la același lucru. Chiar încercase de câteva ori să schițeze ceva, dar e un lucru îngrozitor să vrei să-ți exersezi un talent prea târziu în viață și să nu obții nici un rezultat. Nu era de mirare că-și folosea toată creativitatea în decorarea preaiubitei ei case.

– E nevoie de pasiune ca să pictezi. Sau poate doar de tinerețe.

– Să-i spui asta lui bunica Moses¹.

Meghann a băgat mâna în geantă de unde a scos un carnețel și un pix. A deschis carnețelul și a notat ceva, după care a rupt foaia și i-a dat-o lui Elizabeth.

Pe hârtie era scris: GRUP DE SUPTOR PENTRU PASIUNILE FEMEILOR. JOI, ORA 7.00, FACULTATEA DE STAT ASTORIA.

– Am așteptat aproape un an momentul potrivit să-ți recomand asta.

– Sună ca și cum ar fi întâlnirea unor starlete porno. Despre ce vorbesc? Cum să nu-ți ștergi rujul în timp ce faci sex oral?

– Amuzant. Poate ar trebui să încerci să faci stand-up. Și Dumnezeu știe că sexul oral a salvat mai multe căsnicii.

– Meg, eu...

– Ascultă-mă, Birdie! Am multe clienți în Grays County pe care le trimit la aceste întâlniri. E un grup de femei – cele mai multe proaspăt divorțate – care se întâlnesc și stau de vorbă. Toate au renunțat la prea mult din ele însele și caută drumul de întoarcere.

Elizabeth se uita la bilețel. Știa că Meg aștepta ca ea să spună ceva, dar părea incapabilă să-și găsească vocea. Una era să se îmbete și să i se plângă celei mai bune prietene despre starea de nefericire în care se găsea; era însă cu totul altceva să intre într-o încăpere plină de femei necunoscute și să afirme că viața ei era lipsită de pasiune.

Spera că zâmbetul ei nu era la fel de fragil pe cât se simțea.

¹ Anna Mary Robertson Moses, cunoscută prin porecla „Grandma Moses“, artistă populară americană care a început să picteze la 78 de ani.

— Mersi, Meg.

Zâmbind în continuare, i-a făcut semn chelneriței și a mai comandat un martini.

Echo Beach, Oregon

Cifrele roșii pătrătoase ale ceasului de pe noptieră se schimbau una după alta în întunericul dormitorului. La 6.30 a.m., Jack s-a întins și a dezactivat alarma cu jumătate de oră înainte să trebuiască să se trezească.

Stătea întins în pat uitându-se la fâșiile de lumină care pătrundeau printre lamelele jaluzelelor. Dormitorul era traversat de dungi albe și negre; orizontul întunecat făcea ca totul să aibă un aer neobișnuit de străin. Jack putea să discearnă ploaia mărunță care cădea afară. Încă o zi cenușie, întunecată. O zi obișnuită de început de decembrie pe coasta Oregonului.

Elizabeth dormea lângă el, iar părul blond argintiu îi era împrăștiat pe fața de pernă albă. Îi auzea respirația delicată și regulată și ocazionalele sforăituri înfundate care însemnau că probabil urma o răceală. Probabil agățase ceva săptămâna anterioară, când fusese plecată la Seattle.

În zilele de început ale căsniciei lor dormeau întotdeauna cuibăriți unul în celălalt, dar la un moment dat au început să aibă nevoie de spațiu între ei. În ultima vreme, ea începuse să doarmă chiar pe marginea saltei.

Dar acum lucrurile aveau să se îmbunătățească. În sfârșit, la patruzeci și șase de ani, el avea să mai primească o șansă. O companie de producție din Seattle dădea drumul unei emisiuni sportive săptămânale care urma să se ocupe de cele mai importante evenimente sportive din nord-vest; emisiunea fusese selectată de filiala NBC. În cazul în care ar fi primit postul de prezentator, ar fi trebuit să facă naveta trei zile pe săptămână, dar cu banii suplimentari la salariu, asta n-ar fi reprezentat o mare bătaie de cap. Era un progres uriaș față de știrile locale de rahat pe care le făcea în acel moment.

(Nu acolo unde ar fi trebuit să fie, bineînțeles, nu unde merita, dar uneori o greșeală mică poate să te ruineze.)

Ar fi fost din nou cineva.

În ultimii cincisprezece ani muncise pe rupte, avansând cu niște pași atât de mici încât nu puteau fi observați cu ochiul liber. Plătise pentru greșelile lui lucrând într-o serie de orașe uitate de lume. Azi avea, în sfârșit, o oportunitate mai de Doamne-ajută, o șansă de a reintra în liga mare. Nici nu-i trecea prin cap s-o lase să-i scape.

S-a dat jos din pat și a gemut imediat de durere. Clima umedă le juca feste genunchilor. A șchiopătat spre baie cu o grimasă pe față. Ca de obicei, trebuia să calce pe bucăți de materiale textile, mostre de vopsea și reviste deschise. Birdie redehora dormitorul de luni bune, plănuiu-și fiecare mișcare ca și cum ar fi fost responsabilă cu apărarea într-un meci din Super Bowl. La fel se întâmpla și în camera de zi. Lucrurile stăteau așezate în grămezi prin toate colțurile, așteptând să se întâmple minunea: soția lui să se hotărască în sfârșit.

Jack deja se spălase și se bărbierise când Elizabeth a intrat împleticindu-se în cameră strângându-și în jurul mijlocului cordonul gros din bumbac al halatului.

– ‘Neața! a spus ea în timp ce căska. Doamne, mă simt ca naiba! Cred că am răcit. Te-ai trezit devreme.

El a simțit o mică dezamăgire fiindcă Elizabeth uitase.

– Azi e ziua cea mare, Birdie. Mă duc în Seattle pentru interviul ăla.

Ea s-a încruntat puțin; apoi, în mod evident, și-a amintit.

– A, da. Sunt sigură că o să primești jobul.

Pe vremuri, Birdie îi umfla egoul, asigurându-l că totul avea să se rezolve până la urmă, fiindcă el era destinat măreției. Dar în ultimii ani obosise; amândoi obosiseră. Și ratase așa de multe interviuri în decursul anilor încât nu era de mirare că nu mai credea în el.

Jack încercase din răspuțeri să pretindă că era fericit în Oregon, că tot ce-și dorise de la viață era să fie crainicul știrilor sportive de la ora douăsprezece, prezentând mai ales evenimentele sportive ale liceelor pentru o piață medie. Dar Birdie știa că el abia tolera să trăiască în acest oraș de nimic de la marginea unei localități care abia se putea numi oraș. Ura până și să fie o celebritate a mediocrității. Singurul lucru pe care îl obținea de la această celebritate era să-și amintească cine fusese odată.

Elizabeth i-a zâmbit formal.

– O să fie grozav să avem mai mulți bani, mai ales că fetele sunt la facultate.

– Că bine zici.

Apoi s-a uitat la el.

– Jobul ăsta o să rezolve toate problemele, Jack?

Întrebarea lui Elizabeth i-a scos tot aerul din plămâni. Doamne, nu mai suporta discuția asta. Încercarea ei nesfârșită de a găsi răspunsul la întrebarea „Ce e în neregulă în viața noastră?” era epuizantă. Cu ani în urmă încercase să-i spună că n-ar fi trebuit ca toată fericirea ei să depindă de el. O urmărise renunțând încetul cu încetul la tot ce era al ei. Nu reușise să oprească fenomenul, sau poate nici nu încercase, dar cumva devenise vinovat de ce se întâmpla. Îi era silă de asta.

– Nu azi, Elizabeth.

Ea i-a aruncat privirea spontană rănită la care Jack deja se aștepta.

– Bineînțeles. Știu că e o zi importantă pentru tine.

– Pentru noi, a spus el, enervându-se.

Zâmbetul ei era prea larg pentru a fi autentic.

– Am ales un loc unde să sărbătorim noul tău job.

Schimbarea bruscă a subiectului era modalitatea prin care nezeau asperitățile căsniciei lor. Ar fi putut să rămână supărat, să forțeze o discuție, dar ce rost avea? Birdie nu riposta și nici nu era nimic nou de spus.

– Unde?

– Este o tabără de urși în Alaska. Un loc în care ajungi cu avionul, stai în cort și-i urmărești pe urșii grizzly în habitatul lor natural. Am văzut un interviu cu un proprietar – Laurence John – pe canalul Travel.

Jack și-a scos prosopul din jurul mijlocului și l-a aruncat la întâmplare pe marginea căzii de baie. S-a întors și s-a dus dezbrăcat spre dressing, de unde a luat o pereche de chiloți pe care i-a îmbrăcat, după care s-a întors spre ea.

– Credeam că o să spui că luăm cina la Heathman și mergem să dansăm la Crystal Ballroom.

Elizabeth s-a dus ezitant spre Jack. El a observat că-și răsucea inelul de logodnă – un vechi tic nervos.

– M-am gândit că am putea pleca... într-o aventură...

Jack știa la ce se gândea, dar nu avea să funcționeze. O altă locație nu era decât un decor diferit în care să joace aceleași scene învechite, să spună aceleași replici vechi. Cu toate acestea, a mângâiat-o blând pe obraz, sperând că nu-i va observa cinismul. Ura s-o rănească, dar devenise așa de sensibilă în ultimii ani încât era aproape imposibil să-i protejeze sentimentele.

– Tabăra pentru urși sună foarte bine. O să împărțim sacul de dormit?

Ea a zâmbit.

– Se poate aranja.

Jack a tras-o spre el și a ținut-o strâns.

– Poate putem sărbători chiar aici, în patul nostru când ajung acasă.

– Aș putea să port lenjeria de la Victoria's Secret pe care mi-ai cumpărat-o.

– Nu o să mă pot concentra toată ziua.

A sărutat-o. Un sărut prelung și dulce, plin de promisiuni. Genul de sărut despre care aproape că uitase. Pentru o fracțiune de secundă și-a amintit cum erau lucrurile între ei înainte, în vremurile în care sexul era incredibil de bun. Atunci când o zi întreagă petrecută în pat părea o idee genială.

Când s-a depărtat de ea s-a uitat la fața ei frumoasă și zâmbitoare. Odată, cu nu chiar așa de mult timp în urmă, se iubeau necondiționat. Îi era dor de acele zile, de acele sentimente.

Poate.

Poate chiar exista șansa ca totul să se schimbe pentru ei azi.